

Prolog

**Aeroportul São Paulo,
Brazilia, 1991**

Cu un impuls puternic al motoarelor sale gemene cu reacție, ingrijitul avion directorial se ridică de pe pistă, lansându-se în văzduhul boltit deasupra orașului São Paulo. Înălțându-se cu repeziciune deasupra celei mai mari metropole din America Latină, aparatul Learjet ajunsese curând la altitudinea de croazieră de douăsprezece mii de metri și se îndreptă către nord-vest cu o viteză de opt sute de kilometri la oră. Instalată într-un scaun comod, cu fața în direcția contrară celei de mers, profesoara Francesca Cabral se uită cu un aer meditativ pe fereastră, la stratul parcă de vată al norilor, simțind deja lipsa străzilor învăluite în smog și a energiei clocotitoare din orașul ei de reședință. Un sforăit înfundat, venind din partea cealaltă a culoarului dintre scaune, îi întrerupsese cuge-tările. Se uită la bărbatul care era sursa respectivului sunet, un tip de vârstă mijlocie, într-un costum mototolit, și se întrebă, clatinând din cap, la ce se gândise tatăl ei atunci când i-l alese drept body-guard pe Phillip Rodriguez.

Își scoase un dosar din servietă și se apucă să noteze câte ceva pe marginea discursului pregătit pentru conferința internațională de geo-științe ambientale de la Cairo. Revizuisese ciorna de vreo zece ori, dar meticulozitatea îi stătea cu desăvârșire în caracter. Francesca era o ingineră strălucită și o profesoară extrem de

respectată, dar, într-un domeniu și într-o societate dominate de bărbați, de la o femeie savant se aștepta să fie *mai mult* decât perfectă.

Cuvintele se încetoșau pe pagini. Cu o noapte înainte, stătuse până târziu, împachetând și sistematizându-și hârtiile cu lucrări științifice. Fusese prea surescitată ca să doarmă. Acum aruncă o privire invidioasă către bodyguardul care sforăia și se hotărî să tragă un pui de somn. Își puse discursul alături, înclină spătarul scaunului bine capitonat și închise ochii. Calmată de șaptele guturale ale motoarelor, adormi în curând.

Visele nu întârziară. Plutea pe mare, înălțându-se și coborând ușor, ca o meduză ținută la suprafață de valuri domoale. O senzație plăcută, dar numai până în momentul când un val o ridică mult și apoi o lasă să cadă ca un lift scăpat de sub control. Pleoapele i se zbătura, deschise ochii și se uită prin cabină. Avea o senzație ciudată, ca și cum cineva ar fi încercat să-i înșface inima. Dar totul părea normal. Din sistemul de difuzoare se revărsau în surdina acordurile obsedante ale melodiei lui Antonio Carlos Jobim, *One Note Samba*. Phillipito continua să doarmă dus. Senzația că nu era totul în ordine nu voia să dispară. Se aplecă și îl scutură cu blândețe de umăr pe bărbatul adormit.

– Phillipito, trezește-te!

Mâna bodyguardului se repezi la tocul pistolului de sub haină și bărbatul se trezi instantaneu. Se relaxă atunci când o văzu pe Francesca.

– *Senhora*, îmi cer scuze, spuse, căscând. M-a furat somnul.

– Și pe mine. Se întrerupse, părând să-și încordeze auzul. Ceva nu e în ordine.

– Ce vreți să spuneți?

Ea izbucni într-un râs nervos.

– Nu știu.

Phillipito zâmbi, cu expresia atotștiutoare a bărbatului a cărui soție a auzit hoții în timpul nopții. O bătă ușurel pe mână, spre a o liniști.

– Mă duc să văd.

Se ridică și se întinse, dezmoțindu-și oasele, apoi se puse în mișcare și bătă la ușa carlingii. Aceasta se deschise și el își vârî capul înăuntru. Francesca auzi murmurul unei conversații și răsete.

Când se întoarse, Phillipito zâmbea larg, radios.

– Piloții spun că totul e OK, *senhora!*

Francesca îi mulțumi bodyguardului, se lăsă din nou pe spate în scaun și trase adânc aer în piept. Temerile ei fuseseră prostești. Perspectiva de a se elibera din râșnița propriei minți după doi ani de muncă istovitoare o făcuse să nu mai aibă astâmpăr. Proiectul o consumase, îi absorbise orele zilelor și ale nopților și îi distrusese viața socială. Privirea îi căzu pe divanul ce se întindea de-a lungul peretelui din spate al cabinei și rezistă impulsului de a verifica dacă servieta ei metalică era încă în siguranță, în spațiul dintre pernele acestuia. În plăcea s-o considere un revers al cutiei Pandorei. În locul relelor, avea să răspândească în jur numai lucruri bune, imediat ce avea să fie deschisă. Descoperirea ei avea să aducă sănătate și prosperitate pentru milioane de oameni, iar planeta n-avea să mai fie niciodată aceeași.

Phillipito îi întinse Francescăi o sticlă cu suc rece, de portocale. Îi mulțumi, gândindu-se că ajunsese să-l considere pe placul ei la scurt timp după ce îl cunoscuse. Cu costumul lui maro șifonat, cu părul rarit și încăruntit, cu mustața subțire și cu ochelarii rotunzi, Phillipito ar fi putut trece drept un academician distrat. N-avea de unde să știe că el petrecuse ani întregi exersându-și aparența de timiditate și de stângăcie. Cultivat cu grijă, talentul său de a se confunda cu mediul înconjurător, ca un tapet decolorat, îl adusese pe un loc de frunte printre agenții sub acoperire ai serviciului secret brazilian.

Rodrigues fusese ales de tatăl ei. La început, Francesca se împotrivi insistențelor lui de a fi însoțită de un bodyguard. Era mult prea înaintată în vârstă pentru a avea nevoie de dădacă. Se declarase de acord după ce văzuse că tatăl său era sincer îngrijorat în privința ei. Dar bănuia că părintele își făcea griji mai degrabă în privința chipeșilor vânători de zestre decât pentru siguranța ei.

Francesca ar fi atras atenția bărbaților chiar și fără averea familiei sale. Într-un ținut al părului negru și al pielii de culoarea fumului, ea

ieșea în evidență. Ochii ei migdalați, de un albastru-închis, genele lungi și gura aproape perfectă erau moștenirea lăsată de bunicul japonez. Bunica nemțoaică îi încredințase părul castaniu-deschis, gena staturii înalte și încăpățânarea teutonică a maxilarului delicat sculptat. Ea decisese cu multă vreme în urmă că silueta sa frumos proporționată avea ceva de-a face cu traiul în Brazilia. Braziliențele păreau să aibă trupuri croite special pentru samba, dansul lor național. Francesca îmbunătățise modelul natural prin intermediul multor ore petrecute în sala de gimnastică, unde se ducea pentru a se elibera de stresul muncii.

Bunicul ei era un diplomat mărunț atunci când Imperiul Japonez își găsisse sfârșitul sub norii gemeni, în formă de ciupercă. Rămăsese în Brazilia, se căsătorise cu fiica ambasadorului celui de-al Treilea Reich, rămas fără slujbă în același mod, devenise cetățean brazilian și se întorsese la prima lui dragoste, grădinaritul. Își mutase familia la São Paulo, unde compania lui specializată în peisagistică se pusese în slujba celor bogăți și puternici. Își crease legături strânse cu personalități influente, având funcții guvernamentale și militare. Fiul său, tatăl Francescăi, folosisse aceste relații pentru a ajunge, fără efort, într-o poziție sus-pusă din Ministerul Comerțului. Mama ei studiase ingineria cu rezultate strălucite, dar își lăsase deoparte cariera universitară pentru a deveni soție și mamă. Nu-și regretase niciodată decizia, cel puțin nu pe față, dar era încântată fiindcă Francesca alesese să calce pe urmele ei academice.

Tatăl ei sugerase să folosească avionul lui directorial pentru a ajunge la New York, unde avea programate întâlniri cu oficialități de la Națiunile Unite înainte de a se îmbarca pe o aeronavă comercială cu destinația Cairo. Francesca era încântată să se întoarcă în State, fie și numai pentru o scurtă vizită, și își dorea să poată îndemna avionul să zboare mai repede. Anii pe care îi petrecuse făcându-și studiile tehnice la Stanford University din California aveau să reprezinte întotdeauna o amintire plăcută. Se uită pe geam și realizează că nu avea idee unde se aflau. De când plecaseră din São Paulo, piloții nu dăduseră nici un raport cu privire la deplasarea

avionului. Își ceru scuze față de Phillip, apoi se duse întins să-și strecoare capul pe ușa carlingii.

– *Bom dia, senhores!* Mă întrebam cam pe unde ne aflăm și cât de mult o să mai rămânem în aer.

Avionul era pilotat de căpitanul Riordan, un american numai piele și os, cu părul tuns scurt, de culoarea paiului, și cu accent de Texas. Francesca nu-l mai văzuse niciodată până atunci, dar asta nu reprezenta ceva de mirare. Cum nu era de mirare nici faptul că Riordan avea o altă naționalitate. Deși proprietate particulară, avionul era întreținut de o linie aeriană locală, care furniza piloții.

– *Bowanis deeyass*, spuse el, cu un zâmbet strâmb, zgâriindu-i urechile cu portugheza lui căsăpită și târăganată, stil Chuck Yeager¹. Îmi cer scuze fiindcă nu v-am ținut la curent, domnișoară. Am văzut că dormeați și n-am vrut să vă deranjăm.

Îi făcu cu ochiul copilotului, un brazilian îndesat, ai cărui mușchi supradimensionați sugerau că își petrecea o grămadă de timp ridicând greutatea. Acesta zâmbi cu un aer de cunoscător, în timp ce ochii îi rătăceau pe trupul Francescăi. Ea se simți ca o mamă care dăduse peste doi băieți neastâmpărați, pe punctul de a face o pozna.

– Care e orarul nostru de zbor? întrebă, în stilul unui om de afaceri.

– Păai, suntem deasupra Venezuelei. Ar trebui să ajungem la Miami peste vreo trei ore. O să ne destindem puțin picioarele în vreme ce realimentăm și-o să sosim la New York după alte trei ore.

Ochii de om de știință ai Francescăi erau atrași de ecranele de pe panoul de comandă. Copilotul îi observă interesul și nu izbuti să lase să-i scape ocazia de a impresiona o femeie frumoasă.

– Avionul ăsta e atât de deștept, încât se poate pilota singur, în vreme ce noi urmărim un meci de fotbal la televizor, spuse el, arătându-și dinții mari.

¹ General american de aviație, născut în 1923, primul om care a reușit să spargă bariera sunetului pe un aparat de zbor. (n.red.)

– Nu-l lăsați pe Carlos să vă arunce praf în ochi, zise pilotul. Asta e EFIS¹, sistemul de instrumente electronice de zbor. Ecranele înlocuiesc aparatele de măsură cu care eram obișnuiți.

– Mulțumesc, spuse Francesca, politicoasă. Arată spre un alt aparat. Asta e o busolă?

– *Sim, sim*, răspuse copilotul, mândru de succesul explicațiilor sale.

– Atunci de ce arată că mergem aproape direct către nord? întrebă ea, încrețindu-și fruntea. N-ar trebui să ne îndreptăm mult mai spre vest, către Miami?

Bărbații schimbară o privire.

– Aveți un spirit deosebit de observație, *senhora*, spuse texanul. E cât se poate de corect. Numai că, în aer, linia dreaptă nu este întotdeauna drumul cel mai scurt dintre două puncte. Din cauza curburii pământului. Ca atunci când zburăți din Statele Unite spre Europa și drumul cel mai scurt e în sus și pe o curbă amplă. A trebuit să rezolvăm și problema spațiului aerian al Cubei. Că doar nu vrem să-i sară țandăra bătrânului Fidel.

Din nou un semn rapid din ochi și un zâmbet atotcunoscător.

Francesca dădu din cap într-un gest de apreciere.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnilor! A fost extrem de instructiv. Vă las să vă reluați activitatea.

– Nici un deranj, doamnă! Oricând la dispoziția dumneavoastră.

Când se așeză pe scaunul ei, Francesca fierbea. *Tâmpiții!* O credeau o idioată? Ce să-ți spun, curbura pământului!

– E totul OK, așa cum am spus eu? întrebă Phillip, ridicându-și ochii din revista pe care o citea.

Ea se aplecă peste culoarul dintre scaune și vorbi cu voce joasă, egală.

– Nu, *nu* e totul OK. Cred că avionul e pe o altă rută. Îți povesti bodyguardului despre indicațiile busolei. Am simțit ceva ciudat în somn. Cred că a fost rotirea avionului atunci când au schimbat direcția.

¹ Electronic Flight Instrument System.

– Poate vă înșelați.

– Poate. Dar nu cred.

– Le-ați cerut piloților o explicație?

– Da. Mi-au înșirat o poveste absurdă despre distanța cea mai scurtă dintre două puncte, care nu poate fi o linie dreaptă din cauza curburii pământului.

El înălță dintr-o sprânceană, la prima vedere părând surprins de răspuns, dar încă nefiind convins.

– Știu și eu...

Francesca medită asupra altor inconsecvențe.

– Îți aduci aminte ce-au spus când au venit la bord, că sunt piloți înlocuitori?

– Da. Au spus despre ceilalți piloți că au fost rechemați, pentru a fi trimiși într-o altă misiune. Că le-au luat locul pentru a le face un serviciu.

Ea clătină din cap.

– Ciudat. De ce era nevoie să pomenească asta? Ca și cum ar fi vrut să preîntâmpine orice întrebare ce mi-ar fi venit în minte. Dar *de ce?*

– Am o oarecare experiență de navigație aeriană, spuse Phillip, dus pe gânduri. Mă duc să văd cu ochii mei.

Se îndreptă din nou, agale, către carlingă. Francesca auzi râsete de bărbați și, după câteva minute, el se întoarse zâmbind. Dar zâmbetul îi pâlă atunci când se așeză.

– În carlingă e un instrument care arată planul inițial de zbor. Nu urmărim linia albastră, așa cum ar trebui. Ați avut dreptate și în privința busolei, zise el. Nu suntem pe cursul corect.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă, Phillip?

Chipul lui căpătă o expresie gravă.

– Tatăl dumneavoastră a omis să vă spună ceva.

– Nu înțeleg.

Bodyguardul aruncă o privire spre carlinga închisă.

– Auzise anumite lucruri. Nimic care să-l convingă că erați în pericol, dar destul de multe ca să fie dornic să se asigure că sunt prin preajmă în caz că aveți nevoie de ajutor.

– Se pare că ajutorul ne-ar prinde bine amândurora.

– *Sim, senhora.* Dar, din nefericire, trebuie să ne descurcăm singuri.

– Ai o armă? întrebă ea pe neașteptate.

– Bineînțeles, răspunse el, ușor amuzat de întrebarea pragmatică pusă de femeia aceea frumoasă și cultivată. Ați vrea să-i împușc?

– N-am vrut să spun... nu, sigur că nu, răspunse Francesca, posomorâtă. Ai vreo idee?

– O armă nu e făcută numai pentru a trage, zise el. Se poate folosi ca mijloc de intimidare, ca amenințare, impunându-le oamenilor să facă și ceea ce nu vor.

– Cum ar fi să ne ducă în direcția corectă?

– *Sper, senhora.* O să trec la acțiune. O să le cer politicoș să aterizeze pe cel mai apropiat aeroport, spunându-le că asta e dorința dumneavoastră. Dacă refuză, o să le-arăt arma și-o să le spun că nu vreau să mă oblighe s-o folosesc.

– Păi *nu poți* s-o folosești, zise Francesca, alarmată. Dacă faci o gaură în avion la altitudinea asta, o să se depresurizeze cabina și-o să fim morți cu toții în câteva secunde.

– O observație cât se poate de la locul ei. O să le fie cu atât mai frică. Îi luă mâna și i-o strânse. I-am spus tatălui dumneavoastră c-o să vă port de grijă, *senhora.*

Ea clătină din cap, ca și cum gestul acela ar fi putut alunga situația în care se găseau.

– Și dacă mă înșel? Dacă nu sunt decât niște piloți nevinovați, care-și fac meseria?

– Păi atunci e simplu, zise el, înălțând din umeri. Luăm legătura prin radio, aterizăm pe cel mai apropiat aeroport, aducem poliția, lămurim lucrurile, apoi ne continuăm călătoria.

Se întreruseră brusc din vorbă. Ușa carlingii se deschisese și căpitanul tocmai intra în cabină. Veni spre ei fără grabă, fiind nevoit să se aplece din cauza plafonului scund.

– Adineauri ne-ai spus un banc excelent, zise, cu zâmbetul lui strâmb. Mai știi și altele?

– Îmi pare rău, *senhor,* răspunse Phillippo.

– Păăi, am eu unul pentru tine, ripostă pilotul.

Ochii istoviți ai lui Riordan, cu pleoapele îngreunate de obo-seală, aveau o privire somnoroasă. Dar mișcarea cu care își duse mâna la spate, scoțând pistolul pe care și-l pusese la centură, nu avea nimic lenevos.

– Dă-l încoace, îi spuse lui Phillippo. Încet.

Bodyguardul își deschise larg haina, cu mare grijă, astfel încât tocul armei să se vadă foarte bine, apoi scoase pistolul cu vârfurile degetelor. Pilotul și-l îndesă la centură.

– *Grazyeass, amigo,* spuse el. E întotdeauna plăcut să ai de-a face cu un profesionist. Se așeză pe brațul unui scaun și, cu mâna liberă, își aprinse o țigară. Eu și prietenul meu am stat de vorbă și ne-am gândit că e posibil să ne fi dibuit. Ne-am închipuit că ne verifici când ai venit a doua oară, așa că ne-am decis să dăm toate cărțile pe față, ca să nu existe neînțelegeri.

– Căpitane Riordan, ce se petrece? întrebă Francesca. Unde ne duceți?

– Au spus ei că ești deșteaptă, zise pilotul, chicotind. Partenerul meu n-ar fi trebuit să-și dea aere cu avionul. Bărbatul suflă pe nări două fuiuare gemene de fum. Ai dreptate. Nu mergem la Miami, suntem în drum spre Trinidad.

– *Trinidad?*

– Am auzit că e un loc cu adevărat dragut.

– Nu înțeleg!

– Uite cum stau lucrurile, *senyoreeta.* Ți s-a pregătit o petrecere de bun venit la aeroport. Nu mă-ntreba cine ți-a pregătit-o, că nu am idee. Știu doar c-am fost angajați ca să te ducem acolo. Lucrurile trebuiau să meargă frumos și simplu. Aveam de gând să spunem c-avem probleme mecanice și că trebuie să aterizăm.

– Ce s-a-ntâmplat cu piloții? întrebă Phillippo.

– Au avut un accident, răspunse celălalt, cu o ușoară ridicare din umeri. Aruncă mucul de țigară pe podea. Asta e situația, domnișoară! Stai liniștită și totul o să fie perfect. Cât despre tine, *cavaleiro,* îmi pare rău că te fac să dai de belea cu șefii tăi. Acum aș putea să vă leg pe amândoi, dar mă gândesc că n-o să faceți vreo